

או אינו נאכלת החגיגה אלא עד בקר ראשון
והגמרא תבאר כיצד הוא חוזר ודן כך לאחר
שהוכיח שאין לדון כן?

ומה, וכיצד אני מקיים את מה שאנו למדים
מפסוק אחר, שיש חגיגה הנאכלת לשני ימים
ולילה אחד?

על ידי שנאמר, שדין זה, שחגיגה נאכלת
לשני ימים ולילה אחד, נוהג בכל חגיגות
הרגל — חוץ מחגיגה זו, שהיא באה
בארבעה עשר, לפני הרגל, שהיא לבד
נאכלת ליום ולילה.

אי אפשר לומר כן. כי

כשהוא אומר [ויקרא ז] בפרשת אכילת קרבן
שלמים של נדר או נדבה, שנאכלים לשני
ימים ולילה אחד: "אם נדר או נדבה זבח
קרבנו, ביום זבחו יאכל, ומחרת" — כתב
כאן יתור מילה של "אם" [שהרי יכול יכול
הכתוב לומר "נדר או נדבה", והוסיף הכתוב
את המילה "אם"].

ולמדנו מיתור הכתוב "אם" לשלמי חובה,
שגם הם נאכלים כשלמי נדבה לשני ימים
ולילה.

לימוד [כפי שיתבאר להלן כיצד לימוד] על
חגיגת ארבעה עשר, שהיא נאכלת לשני
ימים ולילה אחד.

ועתה מבאר רבא תחילה את דברי התנא,
ולאחר מכן יבאר את קושיתו של רב יוסף
על רב כהנא מברייטא זו, שמוכח ממנה
שביחס לפסול בשר — "הבוקר" הוא בוקר
ראשון, גם אם לא נכתב בסמוך לו ראשית,
ותיקשי לרב כהנא שהוצרך ללמוד
מהסמיכות של ראשית לבוקר כדי ללמד

בלינה בבוקר הראשון — בעי סמיכות
"ראשית" ל"בוקר" כדי ללמוד ממנו שהוא
בוקר ראשון ולא שני. ומבעלדי זאת היו
האימורים נפסלים רק בבוקר השני.

ומבאר הגמרא: מאי היא הברייתא,
שפשוט בה לתנא, בלי ללמוד מ"ראשית",
שהבוקר סתם, שנפסל בו הבשר בלינה —
הוא הבוקר הראשון ולא השני?

דתניא: כתיב [דברים טז] "לא ילין מן הבשר
אשר תזבח בערב, ביום הראשון, לבקר".

לימוד הכתוב על חגיגת ארבעה עשר
שנאכלת לשני ימים ולילה אחד. עא-ב

והיינו, שהבוקר האמור כאן הוא בוקרו של
יום ששה עשר, ומכאן למדנו שחגיגת
ארבעה עשר נאכלת לשני ימים ולילה אחד.

או אינו, שאין כונת הכתוב לבוקרו של יום
ששה עשר אלא לבוקרו של חמשה עשר.

ולומר שאינה נאכלת חגיגת ארבעה עשר
אלא ליום אחד ולילה שלאחריו בלבד,
ובבוקרו של חמשה עשר היא נפסלת כבר
בלינה.

אי אפשר לומר כן.

כי כשהוא אומר [דברים טז] "ביום
הראשון", משמע שהיא נאכלת גם ביום טוב
הראשון.

ומכאן יש ללמוד שאין היא נפסלת בלינה
בבוקר הראשון שלאחר ארבעה עשר, אלא
רק בבוקר שלמחרת — הרי בקר שני אמור
בפסוק.

ושוב חוזר התנא ודן: